

Danske Lov finder anvendelse, en 20-årig frist fra stiftestidspunktet.

Udvalget finder, at de modstående hensyn til den regresberettigede og den regresforpligtede vil kunne tilgodeses ved en regel om en tillægsfrist for den regresberettigede.

Udvalget har i den forbindelse også henvist til, at der i de øvrige nordiske lande gælder regler om en tillægsfrist for den regresberettigede til at gøre regreskravet gældende, jf. nærmere herom betænkningens kapitel VII, afsnit 7.4.

De hensyn, der gør sig gældende i forhold til den regresforpligtede og den regresberettigede, er efter udvalgets opfattelse de samme, uanset om der er tale om regres mellem flere kautionister eller i andre solidariske skyldforhold, og udvalget foreslår derfor, at der for alle tilfælde, hvor der er tale om regreskrav mellem solidarisk ansvarlige skyldnere, indføres en tillægsfrist for den regresberettigede til at gøre regreskravet gældende, uanset at kreditors krav mod medskyldneren måtte være forældet.

Udvalget foreslår desuden, at der indføres en bestemmelse om, at den indfriende skyldner indtræder i fordringshaverens stilling i forældelsesmæssig henseende. Efter gældende ret sondres der mellem tilfælde, hvor regreskravet alene støttes på indtrædelsessynspunktet, og tilfælde, hvor regreskravet tillige støttes på en aftale mellem den indfriende skyldner og medskyldneren (med den virkning, at forældelsen efter Danske Lov 5-14-4 først regnes fra denne aftales indgåelse). Denne sontring foreslås opgivet i forældelsesmæssig henseende, således at den indfriende skyldner, når bortses fra tillægsfristen, ikke får bedre ret over for en medskyldner, end kreditor på indfrielsestidspunktet havde mod medskyldneren.

Tillægsfristen bør efter udvalgets opfattelse gælde generelt, selv om kreditors krav mod medskyldneren måtte være forældet på indfrielsestidspunktet. Tillægsfristen bør som nævnt endvidere gælde uanset grundlaget for kravet mellem den regresberettigede og den regresforpligtede.

En generel regel som den foreslåede vil efter udvalgets opfattelse indebære en væsentlig forenkling og hindre afgrænsningsvanskeligheder.

Udvalget foreslår, at tillægsfristen fastsættes til 1 år fra det tidspunkt, hvor forældelsen er afbrudt over for skyldneren, eller hvor denne har opfyldt fordringen eller indrømmet fordringshaveren fristforlængelse. En tillægsfrist af denne længde bør efter udvalgets opfattelse være tilstrækkelig til at tilgodese hensynet til den regresberettigede. I tilfælde af opfyldelse er det efter udvalgets forslag en forudsætning for at anvende reg-

len om tillægsfrist, at kravet mod den regresberettigede ikke allerede var forældet på opfyldelsestidspunktet.

Efter udvalgets opfattelse bør som nævnt også en aftalt forlængelse af forældelsesfristen (en suspensionsaftale) mellem fordringshaveren og den regresberettigede medføre, at tillægsfristen begynder at løbe. Baggrunden herfor er, at den regresberettigede i modsat fald uden begrænsninger kunne forlænge forældelsesfristen med virkning også for den regresforpligtede. Dette ville efter udvalgets opfattelse ikke være rimeligt i forhold til den regresforpligtede.

Udvalget finder, at den foreslåede regel om en tillægsfrist ikke også bør omfatte *tredjemands afledede krav mod skadevolder* – eksempelvis hvis der er betalt ydelser til skadelidte på grund af skaden. Efter udvalgets opfattelse er det efter karakteren af disse typer af regreskrav – der netop afledes af skadelidtes krav – mest naturligt ligesom efter gældende ret at holde sig til den foreslåede regel om, at den indfriende skyldner indtræder i fordringshaverens retsstilling i relation til forældelse. Udvalget har også anført, at det i forhold til tredjemand – eksempelvis det offentlige, der har betalt ydelser til skadelidte – vil kunne fremstå som en tilfældig omstændighed, at der findes en ansvarlig skadevolder, mod hvem et regreskrav kan gøres gældende. I de øvrige nordiske lande findes heller ikke særlige regler om forældelse af disse typer af regreskrav.

For så vidt angår *krav mod tidligere omsætningsled i anledning af mangler ved salgsgenstanden* er det ligeledes udvalgets opfattelse, at der ikke bør indføres en regel om tillægsfrist til fordel for den regresberettigede. En regel herom ville i forhold til den regresforpligtede sælger stride mod forældelsesreglernes formål – at sikre afklaring og afvikling af krav inden for en rimelig tidshorisont.

Der henvises i øvrigt til betænkningens kapitel VII, afsnit 7.5.3 og 7.5.4.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 12 og bemærkningerne hertil.

3.2.2.10. *Krav i anledning af strafbart forhold*

Det er udvalgets opfattelse, at erstatningskrav, der udspringer af strafbart forhold, som udgangspunkt bør være omfattet af de foreslåede almindelige frister, dvs. en frist på 3 år regnet fra forfaldstidspunktet (skadens indtræden) med mulighed for suspension kombineret med en absolut frist på 10 år, ved personskaade 30 år,